

KRISTIN CASHORE

GRACELING

A garabonc

fine
selection

Kristin Cashore

GRACELING

A garabonc

Kristin Cashore

GRACELING

A garabonc

Írta: Kristin Cashore

A mű eredeti címe: Graceling

A művet eredetileg kiadta:

Houghton Mifflin Harcourt Publishing Company

Fordította: Farkas Orsolya és Szalai Virág

Copyright © 2008 by Kristin Cashore

Maps by Jeffery C. Mathison

ISSN 2060-4769

ISBN 978 963 245 380 4

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2010-ben

Cím: 6701 Szeged, Pf. 784

Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139

E-mail: info@konyvmolykepzo.hu

www.konyvmolykepzo.hu

Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József, Gerencsér Gábor

Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen

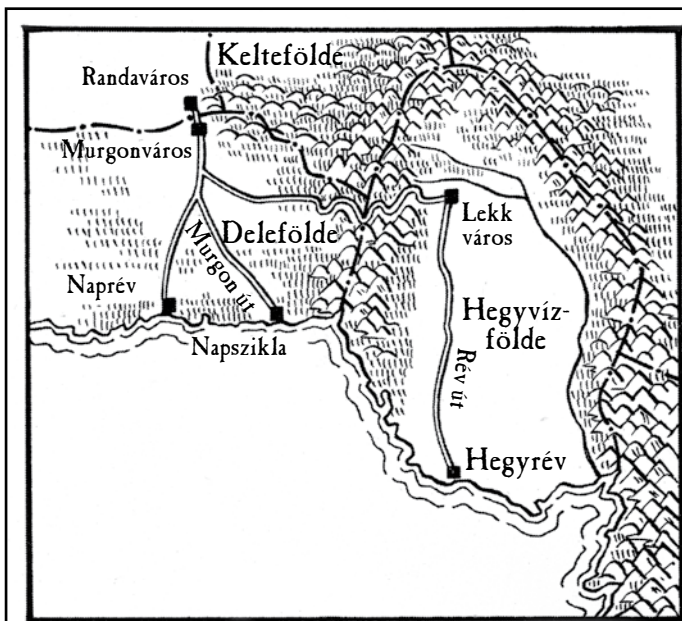
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

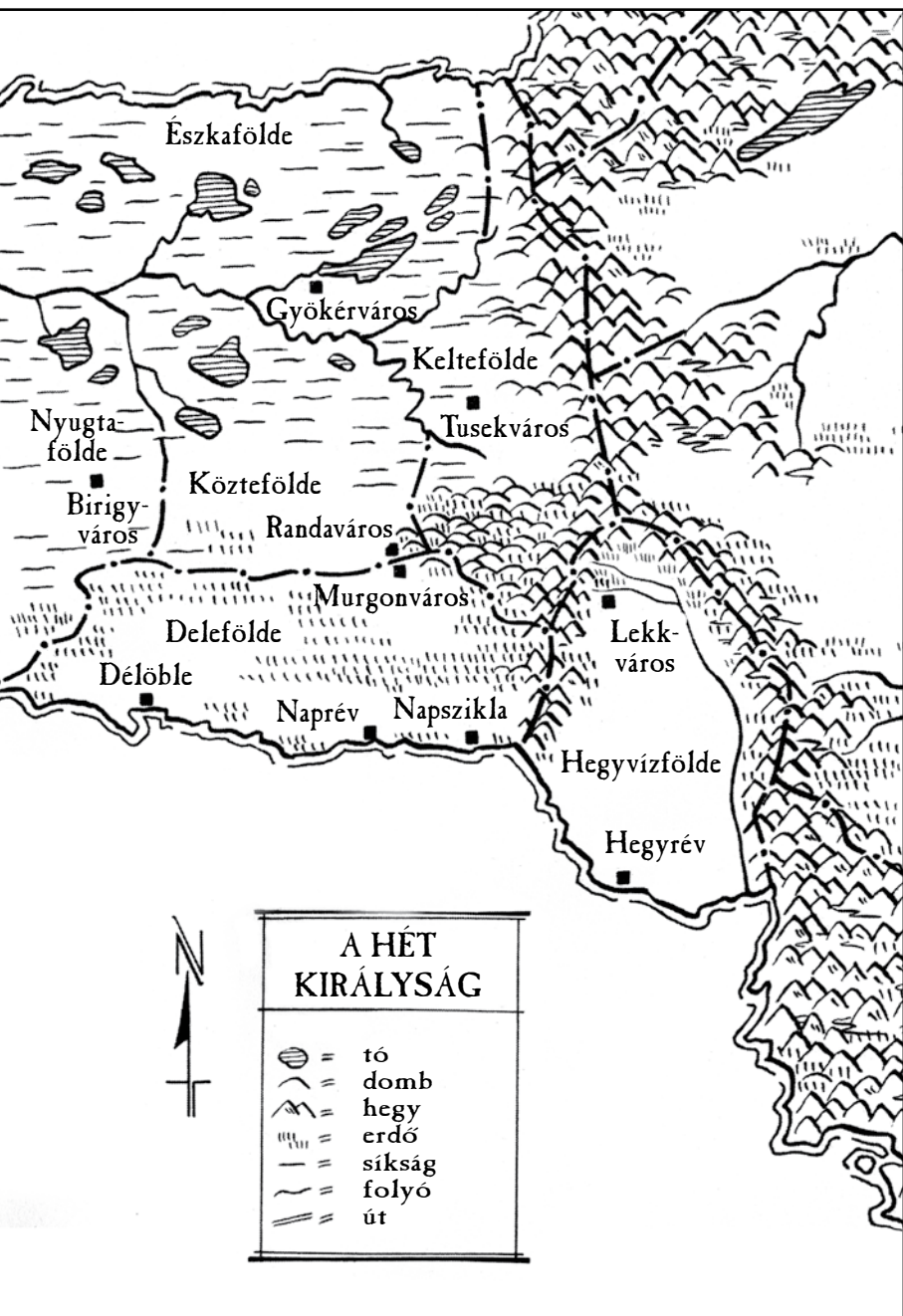
*Édesanyámnak,
Nedda Previtiera Cashore-nak,
aki garabonciás húsgolyókészítő,
és édesapámnak,
J. Michael Cashore-nak,
akinek az a garabonciája,
hogy örökösen elveszíti (és megtalálja) a szemüvegét*

Nyugtarév

Óceán

Első rész

Katsa, a halálosztó

1. Fejezet

kazamatában teljes sötétség honolt, de Katsa fejében megvolt a térkép. Ez mindeddig helyesnek bizonyult, mint Oll térképei általában. Katsa kezét a hideg falon végigfuttatva számolta az ajtókat és a mellékjáratokat, ahogy haladt előre. A megfelelő sarkokon befordult, majd megállt a nyílás előtt, ahonnan egy lépcsősornak kellett lefelé indulnia. Lekuporodott, és kitapogatta maga előtt a földet. Talált egy kő lépcsőfokot – nedves és csúszós volt a mohától – alatta pedig még egyet. Akkor ez lesz az a lépcsősor, amiről Oll beszélt. Csak remélni tudta, hogy mikor Oll és Giddon követi majd a fáklyákkal, észreveszik a nyálkás mohát, óvatosan lépkednek, s nem csattognak hanyatt-homlok lefelé úgy, hogy még a holtak is felriadnak tőle.

Katsa lelopakodott a lépcsőn. Egy kanyar balra, kettő jobbra. Befordult egy folyosóra, ahol falifáklya narancs fénye lobogott a sötétben. Hangok ütötték meg a fülét. A fáklyával szemben újabb folyosó nyílt. Oll szerint a járat végén az egyik cella előtt örök állnak majd. Lehetnek ketten, de akár tízen is.

Őket kellett elintéznie. Ezért küldték őt előre.

Katsa a világosság felé lopózott, ahonnan a nevetés hallatszott. Megállhatna hallgatózni, hogy legyen némi fogalma, hányukkal kell

szembenéznie, de nincs rá idő. Szemébe húzta kámzsáját, és kivágódott a sarok mögül.

Első négy áldozatában csaknem felbukott. Egymással szemben ültek a földön, hátukat a falnak vetve, szétvetett lábakkal, a levegőben pedig valami erős ital szaga terjengett, amit lehoztak, hogy azzal múlassák az őrségben töltött időt. Katsa a halántékukat és a nyakukat vette célba, rúgott és ütött, s a négy férfi összeroskadt, mielőtt a meglepődés egyetlen szikrája is megcsillant volna a szemükben.

Csak egy őr maradt. A cella rácsai előtt üldögélt a folyosó végén. Feltápáskodott, és kivonta a kardját a hüvelyéből. Katsa elindult felé, tudva, hogy a mögötte lobogó fáklya beárnyékolja az arcát, és elrejtí az őr elől. Különösen a szemét. Felbecsülte a férfi testalkatát, mozgását, kardot tartó kezének szilárdságát.

– Ott állj meg! Látom rajtad, miféle vagy! – Az őr hangja rezzenéstelen volt. Ez legalább bátor. Figyelmeztetően a levegőbe suhintott a kardjával. – Engem nem ijesztasz meg!

Kardjával a lányra támadt. Katsa lebukott a penge alatt, és egy íves rúgással halántékon találta a férfit. Az a földre rogyott.

Katsa átlépett fölötte, a rácsokhoz szaladt, s hunyorogva nézett a cella sötétjébe. A tulsó falnál egy alak kuporgott, aki túlságosan fáradt volt, vagy átfagyott ahhoz, hogy a kinti csetepatével foglalkozzon. Karját a lába köré fonta, fejét két térde közé hajtotta. Reszketett – Katsa jól hallotta a lélegzését. A lány elmozdult, és a fény megvilágította a kuporgó alakot. Rövid haja ősz volt; fülében arany csillant. Oll térképe tehát jó szolgálatot tett, hiszen ez a férfi lienid. Őt keresik.

Katsa megrántotta a reteszt. Zárva. Nos, ez nem érte meglepetésként, és nem is az ő dolga volt. A markába fújt, halkán utánozva a

bagoly hangját. A hátára fektette a bátor őrt, és egy pirulát dobott a szájába. Végigszaladt a folyosón, sorban a hátára fordította a négy pórul járt őrt, és mindegyikük szájába tett egy-egy pirulát. Mikor éppen azon kezdett tűnődni, vajon Oll és Giddon nem tévedt-e el a kazamata rendszerben, társai már fordultak is be a sarkon, és tovasiettek mellette.

– Negyed óra, nem több – mondta Katsa.

– Negyed óra, Úrnőm – dörmögte Oll. – Járj biztonsággal!

Fáklyáik fénye szétterült a falon, ahogy a cellához közeledtek. A lienid férfi felnyögött, és szorosabbra fonta a karját. Katsa megpillantotta szakadt, foltos ruháit. Hallotta, hogy Giddon álkulcskarikája megcsörren. Szeretett volna maradni, és megvárni, hogy ki tudják-e nyitni az ajtót, de máshol volt rá szükség. Köpenye ujjába rejtette megmaradt piruláit, és futni kezdett.

A CELLA ŐREI a kazamata őrségének jelentenek, a kazamata őrsége pedig a helyettes őrségnek. A helyettes őrség a kastély őrségének jelent. Az éjszakai őrség, a királyi őrség és a falakhoz rendelt őrség szintén a kastély őrségének jelent. Ha az egyik őr észreveszi, hogy egy társa hiányzik, riadót fúj, és ha Katsa és az emberei addigra nem jutottak elég messze, minden elveszett. Üldözőbe veszik őket, ami vérontáshoz vezetne; meglátnák a szemét, és felismernék. Tehát mind egyiket el kell intéznie, minden egyes őrt. Oll úgy vélte, húszan lesznek. Raffin herceg harminc pirulát készített, biztos, ami biztos.

Az örök többsége nem okozott gondot Katsának. Ha egyesével a közelükbe tudott lopózni, vagy ha néhány fős csoportban álldogáltak, fel sem fogták, mi történik velük. A kastélyőr már kicsit nehezebb ügy volt, mert őt másik védte az őrsobáját. Katsa átcikázott közöttük, hol a kezével, hol a lábával vagy a térdével sújtva le rájuk.

A kastélyőr felugrott az asztala mögül, kirontott az ajtón, és belevette magát a küzdelembe.

– Felismerek ám egy garaboncot, ha a szemem elé kerül! – Előredöfött a kardjával, mire Katsa elgurult az útjából. – Hadd nézzem a szemed színeit, fiú! Kivágom őket! Nehogy azt hidd, hogy nem teszem meg!

Katsa nem kis elégtétellel vágta fejbe kése markolatával. Megragadta a férfi haját, a hátára rántotta, és egy pirulát dobott a nyelvére. Mikor az örök fejfájásra és mardosó szégyenre ébrednek majd, mind azt fogja mondani, hogy a tettes egy garabonc fiú volt, garabonciás harcos, és hogy egyedül volt. Mind azt hiszik majd, hogy fiú, mert egyszerű nadrágjában és kámzsájában annak nézett ki, és mert amikor valakit megtámadnak, soha fel sem merül benne, hogy egy lánytól is érkezhetsz a csapás. Ollt vagy Giddont pedig egyikük sem vette észre, arról Katsa gondoskodott.

Senki nem gyanakszik majd őrá. Akármilyen fura szerzetnek tartják is a garabonc Katsa úrnőt, nem hiszik, hogy bűnöző lenne, aki éjfélkor, álruhában sötét udvarok környékén ólálkodik. Különbösen is, mindenki úgy tudja, hogy épp útban van kelet felé. Nagybátyja, Randa, Közteföldre királya bocsátotta útjára aznap reggel Oll kapitány és Giddon, egyik főnemese kíséretében, az egész város figyelő tekintete előtt. Csak úgy juthatott volna délre, Murgon király udvarába, ha egy álló napon át megállás nélkül rossz irányba vágat.

Katsa végigfutott az udvaron, a virágágyások, szökökutak és Murgon király márványszobrai mellett. Igazán kellemes kis kert volt egy ilyen kellemetlen királyhoz képest; fű, gazdag termőföld és harmatos virágok édes illata lengett fölötte. A lány átszágulzott Murgon almáskertjén, elkábított, fekvő öröket hagyva a nyomában. Elkábított, nem halott öröket: ez fontos különbség volt. Oll, Giddon és

szinte a teljes Titkos Tanács azt akarta, hogy ölje meg őket. De a tanácskozáson, ahol megtervezték ezt a küldetést, Katsa azzal érvelt, hogy a megölésükkel nem nyernek időt.

– És ha felébrednek? – kérdezte Giddon.

Raffin herceg megsértődött.

– Te kételkedsz a piruláimban! Nem fognak felébredni.

– Gyorsabb lenne megölni őket – vetette ellen Giddon. Barna szeme makacsul csillogott. A sötét szobában majdnem minden fej bólintott.

– Meg tudom csinálni a megadott idő alatt – biztosította őket Katsa, és mikor Giddon tiltakozásra nyitotta volna a száját, felemelte a kezét. – Elég! Nem ölöm meg őket. Ha holtan akarjátok őket látni, küldjete valaki mást.

Oll elmosolyodott, és hátra veregette a fiatal nemest.

– Gondold csak el, Giddon nagyúr, így sokkal jobban fogjuk élvezni. Tökéletes rablást hajtunk végre, amihez Murgon összes öre asszisztál, ráadásul senki nem sérül meg! Jó kis kaland lesz.

A szobában nevetés tört ki, de Katsa még csak el sem mosolyodott. Nem fog ölni, hacsak nem kényszerül rá. Egy élet kioltását nem lehet nem történetté tenni, és ölt ő már eleget. Leginkább a nagybátyja utasítására. Randa király hasznosnak tartotta Katsát. Ha a határ menti banditák bajt kevernek, minek küldjön oda egy hadsereget, ha küldheti egyetlen megbízottját is? Az sokkal gazdaságosabb. De Katsa ölt már a Tanács utasítására is, amikor nem lehetett elkerülni. Most el lehet kerülni.

A gyümölcsös túlsó végében idős őrt vett észre; olyan korú lehetett, mint a lienid. Egy facsemete-ligetben álldogált a kardjára támaszkodva, háta görbe, hajlott. Katsa odalopózott mögé. Habozott. Az őt kardot markoló kezét reszketés fogta el.

Katsa nem sokra becsült egy olyan királyt, aki nem engedi nyugdíjba vonulni az öreit, ha már túl öregek ahhoz, hogy szilárdan tartásák a kardjukat.

De ha megkíméli az öreget, az rábukkan az eszméletlen örökre, és riadót fúj. Katsa keményen tarkón vágta, mire az ör egy sóhajással összerogyott. Támadója elkapta a levegőben, és a lehető leggyengédebben a földre fektette, majd egy pirulát dobott a szájába. Futólag végigsimította az öreg koponyáján növekvő dudort. Remélte, hogy kemény a feje.

Egyszer már ölt véletlenül, amire újra és újra emlékeztette magát. Így mutatkozott meg a garabonciája – rendkívüli képessége – egy évtizeddel ezelőtt. Még gyerek volt, alig nyolcéves. Egy férfi látogatott az udvarba, valami távoli unokatestvér. Katsa nem kedvelte – ki nem állhatta az émelyítő kölnijét, vagy azt, ahogy bámulta a szolgálólányokat, ahogy sokatmondó tekintete követte őket a helyiségben, ahogy megfogdosta őket, mikor azt hitte, senki nem látja. Amikor Katsát is figyelni kezdte, a lányban feltámadt a védekező ösztön.

– De csinos kislány vagy! – fordult hozzá a férfi. – A garaboncok szemei sokszor olyan csúfak! De téged, szerencsés lányka, csak még inkább megszépítenek. Mi a garabonciád, tündérke? Mesélés? Gondolatolvasás? Már tudom is! Táncos vagy.

Katsa nem tudta, mi az ő rendkívüli adottsága. Néhány garaboncia jóval később mutatkozik meg, mint a többi. De akkor sem ezzel az unokatestvérével fogja megvitatni, ha tudja. Haragos pillantást vetett rá, és elfordult tőle. De a férfi ujjai a lány lába után nyúltak, mire Katsa keze előlendült, és az arcába csapott. Olyan gyorsan és akkora erővel, hogy a férfi orrcsontja az agyában állt meg.

Az udvarhölgyek sikoltoztak; egyikük elájult. Mikor a vértócsában fekvő férfit felemelték a padlóról, és kiderült, hogy halott,

az udvarra csend telepedett. Mindenki hátrébb húzódott. Riadt tekintetek szegeződtek Katsára – akkor már nem csak a hölgyeké, hanem a katonáké, a fegyveres főnemeseké is. Az rendben van, hogy a király főszakácsának főztjét eszik, akinek a főzés a garabonciája, vagy lovaikat a király garabonc lódoktorához küldik. De hogy ez a lány garabonciás gyilkos? Ez már veszélyes!

Egy másik király valószínűleg száműzte vagy megölette volna, még akkor is, ha a tulajdon nővére gyermeke. De Randa okos volt. Jól látta, hogy az unokahúga idővel hasznos lehet a számára. Büntetésből hetekre bezárta a lakosztályába, de ez volt minden. Miután Katsa kikerült a szobafogságból, mindenki messze elkerülte. Korábban sem kedvelték, mert senki sem szereti a garaboncokat, de legalább megtűrték. Most már nem is igyekeztek barátságot színlelni. „Vigyázz a felekék-felezöld szeművel!” – súgták a vendégeknek. „Egyetlen csapással megölte az unokatestvérét. Csak mert az megdicsérte a szemét.” Még Randa is kitért előle. Lehet, hogy egy király hasznát veszi a vérebének, de azt már nem akarja, hogy a lábánál is aludjon.

Raffin herceg volt az egyetlen, aki kereste a társaságát.

– Ugye többet nem teszel ilyet? Nem hiszem, hogy az apám elnézné, hogy bárkit megölj, aki nem tetszik neked.

– Egyáltalán nem akartam megölni! – tiltakozott Katsa.

– Akkor mi történt?

Katsa megpróbálta felidézni magában.

– Úgy éreztem, veszélyben vagyok. Úgyhogy megütöttem.

Raffin herceg a fejét csóválva válaszolt.

– Uralkodnod kell a garabonciádon! – mondta komolyan. – Főleg, ha halálos. Muszáj, különben apám megtiltja, hogy találkozzunk.

Katsa megijedt ettől a lehetőségtől.

– Nem tudom, hogyan uralkodjak rajta!

Raffin átgondolta a helyzetet.

– Megkérdezhetnéd Ollt. A király kémei tudják, hogyan okoznak fájdalmat anélkül, hogy ölnének. Így jutnak információhoz.

Raffin tizenegy éves volt, hárommal idősebb Katsánál, és fiatal kora ellenére rendkívül bölcs. A lány megfogadta a tanácsát, és felkereste Ollt, Randa király őszülő kapitányát és kémfőnökét. Oll nem volt ostoba; tudta, hogy tartania kell a félig kék, félig zöld szemű, csendes kislánytól. Ugyanakkor volt képzelőereje. Felmerült benne – ami másnak eszébe sem jutott –, hogy Katsa talán éppen úgy megdöbbent az unokatestvére halálától, mint mindenki más. És minél többet gondolkodott ezen, annál kíváncsibb lett, mire képes Katsa.

Az edzést a szabályok felállításával kezdték. Katsa nem gyakorol Ollon, sem a király többi emberén. Bábukon fog gyakorolni, amiket gabonás zsákokból készít. Ezenkívül rabokon, akiket Oll hoz, olyan férfiakon, akikre már kimondták a halálos ítéletet.

Katsa minden nap edzett. Kitapasztalta saját gyorsaságát és kirobbanó erejét. Megtanulta, mi a különbség egy gyilkos és egy bénító csapás szöge, helyzete és erőssége között. Megtanulta, hogyan fegyverezzen le egy embert, hogyan törje el a lábát, és hogyan csavarja úgy ki a kezét, hogy az feladja, és kegyelemért könyöröggjön. Megtanult vívni karddal, késekkel és törökkel. Olyan gyors és leleményes volt, és annyira jól tudta figyelmét összpontosítani, hogy megtalálta a módját, hogyan verjen eszméletlenre valakit, miközben mindkét keze az oldalához volt kötözve. Ez volt az ő garabonciája.

Idővel egyre jobban uralta a képességét, és elkezdett Randa katonáival gyakorolni – egyszerre nyolc-tíz, teljes páncélzatba öltözött

harcossal. Nem kis látványosságnak számítottak ezek a gyakorlatok: felnőtt férfiak hörögnek és zörögnek esetlenül mindenfelé, miközben egy fegyvertelen gyermek pörög és ugrál körülöttük, térdével vagy kezével egymás után méri rájuk az ütések, és ők észre sem veszik a közelítő csapást, csak miután a földre kerültek. Néha az udvar lakói is elmentek megnézni Katsa edzéseit. De amikor a lány elkapta a pillantásukat, gyorsan elfordították a tekintetüket, és elsiettek.

Randa király nem bánta, hogy Oll erre áldozza az idejét. Szükségesnek tartotta a gyakorlást. Katsa nem lesz a hasznára, ha nem tanulja meg uralni a képességét.

Mostanra pedig itt, Murgon király kertjében már senki sem kétkedhet abban, hogy tökéletesen ura a garabonciájának. Katsa gyorsan, hangtalanul haladt a gyepen, a kavicsos ösvények mellett. Ollnak és Giddonnak hamarosan oda kell érnie a kertfalhoz, ahol Murgon két szolgálja, a Tanács barátai őrzik a lovakat. Ő is mindjárt ott van; már látta maga előtt a fal sötét körvonalát a fekete égbolt alatt.

Katsa gondolatai összevissza kavarogtak, de nem ábrándozott. Érzékei élesen működtek. Minden lehulló levelet, minden zizegő ágat észlelt a kertben, éppen ezért meglepetésként érte, amikor egy férfi előlépett a sötétből, és hátulról megragadta. Mellkasa köré fonta a karját, és kést tartott Katsa torkához. Éppen megszólalt volna, amikor Katsa egy pillanat alatt megbénította a karját, kitekerte a kést a kezéből, és a földre hajította. Megragadta a férfit, és átdobta a válla fölé.

Támadója a talpára esett.

Katsa villámgyorsan végiggondolta a helyzetet. A férfi garabonc, mégpedig garabonciás harcos. Ez teljesen világos. És hacsak nem érzéketlen a mellkasát átfogó keze, akkor tudja, hogy nővel van dolga.

A férfi megfordult, hogy szemtől szembe kerüljön vele. Óvatosan méregették egymást; mindegyikük csupán egy árnyat látott a másiktól. A férfi szólalt meg.

– Hallottam egy nemes hölgyről, akinek éppen ez a garabonciája. – Mély, karcos hangon beszélt. Szavainak idegen íze volt; Katsa nem ismerte ezt a tájszólást. Meg kell tudnia, kicsoda, hogy eldönthesse, mit tegyen vele.

– Elképzelnem sem tudom, mit keresne az a hölgy ilyen messze az otthonától, s miért rohagálna éjfélkor Murgon király udvarában – tette hozzá a férfi. Kissé megmozdult, hogy Katsa és a fal közé kerüljön. Magasabb volt, mint a lány, és ruganyos mozgású, mint egy macska. Megtévesztően nyugodt, ugrásra kész. A közeli ösvénynél éggő fáklya fénye megcsillant a fülében lógó aranykarikákon. Arca borotvált, mint a lienideké.

Katsa is megmozdult, és a másikkal hasonlóan támadóállást vett fel. Nincs sok ideje a döntésre. A férfi felismerte. De Katsa nem akart megölni egy lienidet, ha az útját álló alak valóban az.

– Nincs semmi mondanivalód, Úrnóm? Ugye nem gondolod, hogy mindenféle magyarázat nélkül elengedlek? – Volt valami jártékos a hangjában. Katsa szótlanul figyelte. A férfi egyetlen, gyors mozdulattal előrenyújtotta a kezét, és láthatóvá vált az ujjain csillogó arany. Ennyi elég volt. A karikák a fülében, a gyűrűk, az idegen íz a beszédében – ez elég is volt.

– Lienid vagy – állapította meg Katsa.

– Éles a látásod – felelte ő.

– Ahhoz nem elég éles, hogy lássam a szemed színeit.

A férfi felnevetett.

– Azt hiszem, én tudom, hogy a tiéd milyen.

A józan ész azt diktálta Katsának, hogy ölje meg.

- Te talán nem vagy távol az otthonodtól? – próbálkozott Katsa.
- Mit keres egy lienid Murgon király udvarában?
- Elmondom, miért jöttem ide, ha te is elmondod, te miért vagy itt.
- Semmit nem mondok neked! Utamra kell engedned.
- Kell?
- Ha nem engedsz, kénytelen leszek rákényszeríteni.
- Gondolod, hogy képes lennél rá?

Katsa jobbra cselezett, de a férfi könnyedén elhajolt. Katsa megismételte a mozdulatot, ezúttal gyorsabban. A másik megint könnyedén kikerülte. Kiváló harcos volt – de mégis csak Katsával állt szemben.

- Tudom, hogy képes vagyok rá – közölte a lány.
- Hm. – A lienid hangján hallatszott, hogy szórakoztatja a helyzetet. – De az órákig is eltarthat.

Miért játszadozik vele a férfi? Miért nem fúj riadót? Talán ő is görbe úton jár, talán garabonc bűnöző. És ha így van, akkor most szövetséges vagy ellenség? Egy lienid támogatná őt abban, hogy egy lienid foglyot kiszabadítson, nem? De igen – hacsak nem áruló. Vagy hacsak ennek a lienidnek sejtelme sincs róla, mit rejt Murgon kazamatája – hiszen Murgon tudott titkot tartani.

A Tanács azt javasolná, hogy ölje meg. A Tanács úgy vélné, hogy mindenkit veszélybe sodor azzal, ha életben hagy valakit, aki felismerte őt. De ez a férfi nem olyan, mint azok a banditák, akikkel Katsa eddig találkozott. Nem érezte, hogy kegyetlen, ostoba vagy fenyegető lenne.

Nem ölhet meg egy lienidet, miközben épp megment egy másikat.

Ez biztosan örültség, és valószínűleg meg fogja bánni, de akkor sem teszi meg.

– Bízom benned – jelentette ki hirtelen a férfi. Ellépett az útjából, és intett Katsának, hogy mehet. Milyen különös, és milyen hirtelen határozott, gondolta Katsa, de látta, hogy csökkent az ébersége, őt pedig nem olyan fából faragták, aki veszni hagy egy ilyen lehetőséget. Lába már lendült is, és egy szempillantás alatt homlokán rúgta a férfit. Annak elkerekedett a szeme meglepetésében, és a földre rogyott.

– Lehet, hogy ez szükségtelen volt – mormolta Katsa, miközben elfektette a lienid testét; ernyedt tagjai nagyon nehezek voltak. – De nem tudom, mit gondoljak rólad, és már azzal is sokat kockáztatok, hogy életben hagylak. – Kivette a ruhaujjából a pirulákat, és egyet a szájába dobott. A fáklyafény felé fordította ellenfele arcát. Fiatalabb volt, mint gondolta, nem sokkal idősebb nála, legfeljebb tizenkilenc vagy húsz éves. Vér szivárgott a homlokából, és lecsorgott a füle mellett. Ingyyaka nyitva volt, a kulcsontját megvilágította a fáklyafény.

Milyen különös figura! Talán Raffin tudná, kicsoda.

Katsa összeszedte magát. Már biztosan várják.

Futásnak indult.

KÖNYÖRTELENÜL HAJTOTTÁK A LOVAKAT. Az öreg lienidet a lovához kötötték, mert túl gyenge volt, hogy tartsa magát. Csak egyszer álltak meg, hogy még több takaróba bugyolálják.

Katsa türelmetlen volt, haladni akart.

– De hisz nyár közepe van...

– Átfagyott, Úrnőm – mondta Oll. – Reszket, mert beteg. Semmi haszna megmenteni, ha belehal.

Tanakodtak, hogy megálljanak-e tüzet rakni, de nem volt rá idő. Hajnalhasadás előtt Randavárosba kell érniük, különben lebuknak.

Lehet, hogy meg kellett volna ölnöm, vívódott Katsa, miközben sötét erdőkön száguldottak keresztül. Lehet, hogy meg kellett volna ölnöm. Tudja, ki vagyok.

De nem úgy tűnt, mintha a fiú fenyegetné, és gyanúsnak sem nézett ki. Sokkal inkább volt kíváncsi, mint bármi egyéb. Azt mondta, megbízik Katsában.

Viszont nem tudott az elkábított örök soráról, akik Katsa útját szegélyezték. Amikor majd dudorral a fején felébred, a bizalma is szertefoszlik.

Ha beszámol Murgon királynak a találkozásukról, Murgon pedig továbbadja Randának, Katsa úrnő helyzete nagyon kényessé válhat. Randa semmit sem tudott a lienid fogolyról, és még kevesebbet arról, hogy Katsa titokban kimentette a börtönéből.

Katsa dühösen megrántotta a vállát. Hiába töri a fejét, már úgysem változtathat az éjszaka eseményein. Biztonságba, meleg helyre, Raffinhoz kell vinniük az öreg lienidet. Közelebb hajolt a lova nyakához, és sebesebb vágásra ösztökélte észak felé.

2. Fejezet

ét királyság feküdt egymás szomszédságában, amelyeken hét teljesen kiszámíthatatlan király uralkodott. Miért rabolná el bárki is Teafű herceget, a lienid király édesapját? Milyen értelmes magyarázata lehet ennek? Hiszen öregember! Nincs hatalma, nem is vágyik rá; még csak az egészsége sem túl jó. Azt beszélik, legtöbbször a tűz mellett vagy a napon üldögél, nézi a tengert, játszik az ükunokáival, és nem zavar senkit.

A lienid népnek nem voltak ellenségei. Aranyat szállítottak bárkinek, aki árut adott cserébe; önellátóak voltak gyümölcsből és vadból; visszahúzódva éltek a szigetükön, amit az óceán elválasztott a többi hat királyságtól. Jellegzetes sötét hajuk és jellegzetes szokásaik megkülönböztették őket a többi néptől. Szerették az elszigeteltségüket. A hét király közül a lienid Ror okozta a legkevesebb fejfájást. Nem kötött szövetségeket a többiekkel, de nem is háborúzott, és igazságosan uralkodott a népén.

Semmit nem jelentett, hogy a Tanács kémhálózata Delefeldén, Murgon király kazamatájában talált rá Ror király édesapjára. Murgon maga nem igazán szokott bajt keverni a királyságok között, de szeretett a zavarosban halászni, ha nyerhetett rajta. Valaki kétségtelenül

fizetett neki azért, hogy fogva tartsa az öreg lienid herceget. A kérdés csak az, kicsoda.

Katsa nagybátyja, Randa, Közteföldre királya ezúttal nem volt érintett az emberrablásban. A Tanács biztos lehetett ebben, mert Oll volt Randa kémfőnöke és bizalmasa. Hála Ollnak, a Tanács mindent tudott Randáról, amit tudni lehetett.

Az igazat megvallva, Randa általában vigyázott, hogy ne hívja ki maga ellen a többi királyságot. Az ő földje az egyik tengelyen Kelteföldre és Nyugtaföldre, a másikon Északföldre és Deleföldre közt feküdt. Ez az elhelyezkedés túl kényessé tette volna szövetségek kialakítását.

Többnyire Nyugtaföldre, Északföldre és Kelteföldre királyai keverték a bajt. Őket ugyanabból a forrófejű anyagból gyúrták, mind törekvő volt és irigy. Meggondolatlanok, szívtelenek és szeszélyesek. Előfordult, hogy Nyugtaföldre királya, Birigy és Északföldre királya, Gyökér összesövetkezett, és laposra verték Kelteföldre seregét az északi határnál, de Nyugtaföldre és Északföldre soha nem volt képes sokáig együttműködni. Előbb-utóbb az egyik mindig megsértette a másikat, mire a két királyság újra szembekerült egymással, és ezúttal Kelteföldre fogott össze Északföldével Nyugtaföldre ellenében.

Ráadásul a királyok a saját népükkel sem bántak jobban, mint egymással. Katsa jól emlékezett a kelteföldi parasztokra, akiket ő és Oll hetekkel korábban titokban szabadított ki egy hirtelenjében börtönnek kinevezett téhénistállóból. Az volt a bűnük, hogy nem tudták megfizetni a dézsmát a királynak, Tuseknek, akinek a serege összetaposta a földjüket, miközben Északföldre egyik falva felé száguldott, hogy kifossa azt. Tuseknek kellett volna kártérítést fizetnie a parasztoknak; ezt még Randa is megtette volna, ha az ő serege

okozza a kárt. De Tusek fel akarta akasztani a parasztokat, amiért nem fizették meg a dézsmát. Hát igen, Birigy, Gyökér és Tusek elég sok munkát adott a Tanácsnak.

Nem mindig volt ez így. Nyugtaföldre, Északföldre, Keltetőföldre, Delelföldre és Közteföldre – az öt belső királyság – egykor tudta, hogyan férjen meg egymással békében. Évszázadokkal korábban mindannyian egy család voltak, három fivér és két nővér uralta őket, akik valahogy mindig megoldották a kisebb-nagyobb összezörrenéseket anélkül, hogy háborúhoz folyamodtak volna. De ez az ősi családi kötelék már rég a múlté volt. A királyságok népének sorsa ki volt szolgáltatva uralkodójuk természetének. A szerencsén múlt, milyen királyt kapnak, ezzel a nemzedékkel pedig nem jártak túl jól.

A hetedik királyság Hegyvízföldre volt. A hegyek éppúgy elkülönítették Hegyvízföldét a többitől, mint az óceán Lienidet. Lekk, Hegyvízföldre királya Kórist, a lienidi Ror király nővérét vette feleségül. Lekk és Ror egyformán távol tartotta magát a többi királyság civódásától. Ez azonban nem kovácsolt köztük szövetséget, mivel Hegyvízföldre és Lienid túl messze volt egymástól, túl függetlenek voltak, és egyáltalán nem érdekelték őket a többiek ügyei.

Hegyvízföldre királyi udvaráról nem lehetett túl sokat tudni. Lekk királyt nagyon szerette a népe, és nagyon jó híre volt, mert kedvesen bánt a gyerekekkel, az állatokkal és más védtelen teremtményekkel. Hegyvízföldre királynéja szelíd asszony volt. Azt beszélték, nem eszik, amióta tudomást szerzett az öreg lienid herceg eltűnéséről. Hiszen a lienid király édesapja egyúttal az övé is volt.

Következésképpen csak Nyugtaföldre, Északföldre vagy Keltetőföldre rabolhatta el az öreg lienid herceget. Katsa nem tudott másra gondolni, hacsak maga Lienid nem volt részese az emberrablásnak. Az elképzelés nevetséges lett volna, ha nem látja azt a lienid fiút

Murgon udvarában. Drága ékszereket viselt: nyilván nemes. És mindenki gyanús, aki Murgonnál vendégeskedik.

De Katsa úgy érezte, az a fiú nincs benne a herceg elrablásában. Azt ugyan nem tudta volna megmagyarázni, miért, de az ösztöne ezt súgta.

Miért rabolták el Teafű herceget? Egyáltalán miért lehet fontos bárkinek is?

EGY HAJSZÁLLAL NAPFELKELTE ELŐTT értek oda Randavárosba. Ahogy a lovak patái a város kövezett útjain kezdtek kopogni, lassítottak az iramon. Néhány városlakó már ébren van. Nem mennydöröghetnek végig a keskeny utcákon; nem hívhatják fel magukra a figyelmet.

Fakunyhók és házak, kőből rakott öntödék és lehúzott zsalujú boltok mellett haladtak el. Az épületek takarosak voltak; legtöbbször nemrégiben festették át. Randaváros nem volt koszos, kopottas, azt ugyanis Randa nem tűrte volna meg.

Mikor az út emelkedni kezdett, Katsa leszállt a lováról. A kantárt átadta Giddonnak, és megragadta Teafű herceg lováját. Giddon és Oll Katsa lovát maguk mögött vezetve befordultak egy utcába, ami keletre vitt, az erdőbe. Ez volt a terv. Egy nagyapó lóháton egy fiúval az oldalán kevésbé tűnik szembe a kastély felé vezető emelkedőn, mint négy ló négy lovassal. Oll és Giddon kilovagol a városból, és a fák között megvárják Katsát. Katsa elviszi Teafű herceget Raffin herceghez a kastélyfal egy használaton kívüli részén megbúvó feljárón keresztül, aminek létezését Oll gondosan eltitkolta Randa elől.

Katsa szorosabbra igazította a takarókat az öregember feje körül. Még mindig elég sötét volt, de ha ő látja a karikákat a fülében, akkor mások is észrevehetik. Az öreg a lovon feküdt összeroskadva. Katsa nem tudta megállapítani, hogy alszik-e vagy eszméletlen.

Fogalma sem volt róla, hogyan teszik meg az út utolsó szakaszát, ha a herceg nincs magánál, hiszen fel kell mászni a kastélyfalba vájt omladozó lépcsősoron, ahová a ló nem tud felmenni. Katsa megérintette az öreg arcát, aki erre összeresztette, és ismét elfogta a reszketés.

– Fel kell ébredned, Herceg! – szólította meg a lány. – Nem tudlak felvinni a lépcsőn a kastélyba.

Ahogy az öreg kinyitotta a szemét, a szürkés fény visszaverődött benne, s hangja reszketett a hidegtől.

– Hol vagyok?

– Randavárosban, Közteföldén – válaszolta Katsa. – Már majdnem biztonságban vagyunk.

– Nem hittem volna, hogy Randa embereket ment.

Katsa nem számított rá, hogy az öreg ilyen világosan képes gondolkodni.

– Valóban nem.

– Hm. Nos, ébren vagyok, nem kell cipelned. Katsa úrnőhöz van szerencsém, ugye?

– Igen, Hercegi fenség.

– Hallottam, hogy az egyik szemed olyan zöld, mint Köztefölde füve, a másik pedig kék, mint az ég.

– Igen, Hercegi fenség.

– Hallottam, hogy akár a kisujjad körme hegyével is képes vagy megölni valakit.

Katsa elmosolyodott.

– Igen, Hercegi fenség.

– És így könnyebb?

Katsa a nyeregben összegörnyedt alakra sandított.

– Nem értelek.

– Hogy szép a szemed. Könnyebb így cipelni a garabonciád terhét, hogy tudod, gyönyörű a szemed?

Katsa elnevette magát.

– Nem, Hercegi fenség. Boldogan meglennék mindkettő nélkül.

– Gondolom, hálával tartozom neked – mondta az öreg, aztán hallgatásba burkolózott.

Katsa meg akarta kérdezni: miért, mitől mentettünk meg? De a férfi öreg volt és fáradt, s mintha ismét elaludt volna. Katsa nem akarta háborgatni. Rokonszenves volt neki az öreg lienid. Nem sokan akartak a garabonciájáról beszélgetni vele.

Sötét tetők és bejáratok mellett kapaszkodtak felfelé. Katsa a hosszú éjszaka után kezdte megérezni az alvás hiányát, ráadásul még órákig nem fog pihenni. Felidézte magában az öreg herceg beszédét. Szavait éppen olyan idegen hangzással ejtette, mint a másik lienid a kertben.

VÉGÜL MÉGIS ÚGY CIPELTE FEL AZ ÖREGEMBERT, mert nem tudta felébreszteni, amikor elérkezett az idő. A ló kantárját egy a fal mellett kuporgó gyermek kezébe adta, egy kislányéba, akinek apja a Tanács barátja volt. Katsa a vállára fektette a herceget, és egyenként lépegetve felbotorkált a terméskőből épült, omladozó lépcsősoron. Az utolsó szakasz gyakorlatilag függőleges volt. Csak a világosodó ég fenyegetése tartotta benne a lelket, hogy tovább tudjon menni; soha nem képzelte volna, hogy ilyen nehéz lehet az öreg herceg, aki úgy nézett ki, mintha csupán egy marék porból lenne.

Nem is maradt ereje a halk füttyentésre, amivel Raffinnak kellett volna jeleznie az érkezését, de ez nem számított. A fiú úgyis meghallotta a közeledését.

– Valószínűleg az egész város hallotta, hogy jössz – súgta oda a herceg. – Komolyan, Kat, nem hittem volna rólad, hogy ekkora lár-mát csapsz! – Lehajolt, és a saját vékony vállára vette a terhet. Katsa a falnak dőlt, és levegő után kapkodott.

– A garabonciámtól még nem vagyok olyan erős, mint egy óriás! – méltatlankodott a lány. – Ti, garabonciátlanok, nem értitek. Azt hiszitek, ha van valamilyen garabonciánk, akkor már rögtön minden másban is rendkívüliek vagyunk.

– Kóstoltam a tortáidat, és emlékszem a hímzésekre, amiket ré-gebben készítettél. Nem vitatom, hogy jó néhány garaboncia mesz-sze elkerült – nevetett Katsára a szürkés fényben, a lány pedig visz-szamosolygott rá. – Minden a terv szerint ment?

Katsa a kertben hagyott lienidre gondolt.

– Igen, nagyjából.

– Most indulj – sürgette Raffin –, és vigyázz magadra! A herceg-ről majd én gondoskodom.

Megfordult, és beosont élő csomagjával a vállán. Katsa lesurrant a törött lépcsőfokokon, és befordult egy keletre vezető ösvényre. Mélyen a szemébe húzta a kámzsáját, és futva indult a rózsaszín ég-bolt irányába.

3. Fejezet

atsa házak és műhelyek, boltok és fogadók mellett száguldott el. A város már ébredett, az utcákat belengte a sült kenyér illata. Elrohant a tejesember mellett, aki félig-meddig még aludt a szekerén, miközben lovai fújtattak előtte.

Terhe nélkül könnyűnek érezte magát, és az út is lejtett. Csendesen és gyorsan elérte a várostól keletre fekvő földeket, de futott tovább. Egy nő vödörket cipelt egy parasztbirtok udvarán, amik a vállán átvetett rúdról lógtak le kétoldalt.

Amikor Katsa beért a fák közé, lelassított. Most már óvatosan kell mozognia, nehogy a letört faágak vagy csizmanyomok aztán olyan ösvényt hagyjanak utána, ami egyenesen elvezet a találkahelyre. Már így is egy kicsit kirajzolódott a nyomvonal. Oll, Giddon és a Tanács többi tagja soha nem volt olyan óvatos, mint ő, és persze a lovak mindenképpen kitapossák az utat. Hamarosan új találkahelyet kell keresniük.

Mire odaért a rejtekül szolgáló cserjéshez, már kivilágosodott. A lovak legeltek. Giddon a földön hevert. Oll a felkupaolt nyereg-táskáknak dőlve feküdt. Mindkét férfi aludt.

Katsa visszafojtotta ingerültségét, és a lovakhoz lépett. Megpaskolta az állatokat, és egymás után felemelte a patáikat, hogy megnézze,

nincs-e rajtuk repedés vagy beszorult kavics. A lovak jól teljesítettek, és nekik legalább több az eszük annál, hogy mélyen aludjanak az erdőben, oly közel a városhoz és oly távol attól a helytől, ahol Randa tudomása szerint lenniük kell. Katsa lova felnyihogott, amittől Oll megmocant mögötte.

– És ha valaki felfedezi, hogy az erdő szélén alszotok, miközben félúton kellene lennetek a keleti határhoz? – vonta kérdőre őket Katsa. A nyereg felé fordulva beszélt a lova vállát vakargatva. – Milyen magyarázatot adtatok volna?

– Nem akartam elaludni, Úrnöm – mentegetőzött Oll.

– Az engem nem vigasztal!

– Nincs mindenkinek olyan állóképessége, mint neked, Úrnöm, különösen ha valakinek már a haja is őszül. Nyugodj meg, nem történt baj. – Megrázta Giddont, aki válaszképp a szeme elé vont a kezét. – Kelj fel, Nagyuram! Indulnunk kell.

Katsa nem szólt semmit. Felakasztotta a nyeregtáskáit, és a lovak mellett várt. Oll odavitte és felrakta a többi nyeregtáskát is.

– Teafű herceg biztonságban van, Úrnöm?

– Biztonságban.

Giddon barna szakállát vakargatva botorkált oda. Kicsomagolt egy vekni kenyeret, és Katsa felé nyújtotta, de a lány megrázta a fejét.

– Majd később eszem – háritotta el.

Giddon letört belőle egy darabot, és átadta a cipót Ollnak.

– Dühös vagy, amiért éppen nem fekvőtámaszokat csináltunk, amikor megérkeztél, Katsa? Vagy a faágak között kellett volna ugrálnunk?

– Elkaphattak volna benneteket, Giddon! Megláthattak volna, és akkor mi lenne most veletek?

– Biztos előrukkoltál volna valami magyarázattal – csillapította Giddon. – Megmentettél volna minket is, mint mindenki mást. – Elmosolyodott, s meleg tekintetétől felragyogott az arca, ami magabiztos volt és jóképű, de abban a pillanatban nem tetszett Katsának. Giddon még Raffinnál is fiatalabb volt, erős és jó lovas. Nem volt mentsége arra, hogy elaludt.

– Gyere, Nagyuram! – javasolta Oll. – Együk meg a kenyeret a nyeregben! Máskülönben az úrnő itt hagy bennünket.

Katsa tudta, hogy ugratják. Tudta, hogy túl szigorúnak tartják. De azt is tudta, hogy ő nem engedné meg magának az alvást, amikor nem biztonságos.

Viszont ők soha nem hagyták volna életben a garabonc lienidet. Ha tudnának róla, dühösekké lennének, Katsa pedig nemigen tudna ésszerű magyarázatot adni a tetteire.

Rákanyarodtak az erdőben egy kelet felé vezető ösvényre, ami párhuzamos volt a főúttal. Mélyen a szemükbe húzták a kámszájukat, és könnyörtelenül hajtották a lovakat. Néhány perc múlva, ahogy a paták dobogása körülvette, Katsa mérge elpárolgott. Vágatás közben nem tudott sokáig aggódni.

KÖZTEFÖLDE DÉLI VIDÉKEIN az erdőket hegyek váltották fel, először alacsonyak, majd Kelteföldéhez közeledve egyre magasabbak. Csak egyszer álltak meg, délben, hogy lovat váltsanak egy félreeső fogadóban, amely segítette a Tanácsot.

A friss lovakkal jó időt futottak, és az éjszaka beálltával elérték Keltefölde határát. Ha korán indulnak, kora délelőtt elérhetik az úti céljukul szolgáló kelteföldi birtokot, elintézhetik, amivel Randa megbízta őket, aztán fordulhatnak is vissza. Még nem túl keményen vágta az is másnap szürkület előtt visszaérhetnek Randavárosba,

amikorra várják őket. És akkor Raffin herceg majd elmondja Katsának, hogy megtudott-e valamit az öreg lienidttől.

Egy hatalmas sziklabércnél táboroztak le, ami az egyik keleti hegy lábánál magasodott. Éjszaka hideg volt, de úgy döntöttek, nem raknak tüzet. A kelteföldi határ menti hegyekben mindenféle gyanús alak tanyázott, és bár két felfegyverzett férfinak és Katsának sem kellett tartania, nem volt értelme keresni a bajt. Kenyeret és sajtot vacsoráztak, hozzá vizet ittak a flaskáikból, aztán leheveredtek a hálósájkjukba.

– Ma éjjel jól fogok aludni – jegyezte meg ásítva Giddon. – Szerencse, hogy az a fogadó segítséget ajánlott a Tanácsnak. Teljesen kimerítettük volna a lovakat.

– Csodálkozom rajta, hogy milyen sok barátot talál a Tanács – fűzte hozzá Oll.

Giddon felkönyökölt.

– Számítottál erre, Katsa? Gondoltad volna, hogy a Tanácsod ennyire kinövi magát?

Mire is számított, amikor elindította a Tanácsot? Saját magát képzelte el egyedül, amint folyosókon surran végig, és sarkokon kanyarodik be, valamiféle láthatatlan erőként, ami szembeszáll a királyok hitványságaival.

– Soha nem képzeltem volna, hogy túlnő rajtam.

– Most már szinte minden királyságban vannak barátaink – tűnődött Giddon. – Az emberek megnyitják az otthonaikat előttünk. Tudtad, hogy egy északföldi határ menti földbirtokos egy egész falut rejtett el a falai mögött, amikor a Tanács arról értesült, hogy Nyugtaföldre ki akarja fosztani? A falut lerombolták, de mindenki túlélte. – Elhelyezkedett az oldalán, és megint ásított. – Ez erőt ad. Van értelme a Tanács munkájának.

KATSA A HÁTÁN FEKÜDT, és a férfiak egyenletes légzését hallgatta. A lovak is aludtak. Katsa viszont nem: kétnapi kemény lovaglással és egy álmatlan éjszakával a háta mögött még mindig ébren volt. Az égen szálló felhőket figyelte, ahogy elfedik a csillagokat, majd újra szabadon hagyják őket. Az éjszakai szél megélelénkült és suhogtatta a hegyi pázsitot.

Egy határ menti faluban történt, nem messze ettől a tábortól, amikor először okozott fájdalmat valakinek Randa parancsára. Randa egyik nemeséről kiderült, hogy kém: a kelteföldi Tusek király zsebében van. A vád árulás volt, az ítélet halál. A nemesúr a kelteföldi határ felé menekült.

Katsa mindössze tízéves volt akkor. Randa eljött az egyik edzésére, és figyelte őt. Arcán visszataszító mosoly ült.

– Készen állsz, hogy valami hasznát vegyünk a garabonciádnak, kislány? – szólt oda neki.

Katsa abbahagyta a rugdosást és pörgést, s csendesesen álldogált. Megdöbbenette a lehetőség, hogy kivételes adottságának hasznát is lehetne venni.

– Hm – mondta Randa, és önelégülten elmosolyodott, amikor nem kapott választ. – Látom, csak a kardod éles. Figyelj, kislány! Az áruló után küldelek. Meg kell őt ölnöd, mégpedig nyilvánosan és puszta kézzel, fegyvert nem használhatsz. Egyedül őt, senki más. Őszintén reméljük, hogy mostanra megtanultál uralkodni a vérszomjadon.

Katsa hirtelen elvesztette az önbizalmát. Túl kicsinek érezte magát ahhoz, hogy megszólaljon, még ha lett volna is mondanivalója. Értette a parancsot. A király azért nem engedte neki, hogy fegyvert használjon, mert nem akarta, hogy az illető gyorsan meghaljon. Randa véres, kínzó látványosságot akart, és arra számított, hogy Katsa révén ezt meg is kapja.

Katsa Ollal és egy csapat katonával indult útnak. Miután a katonák elfogták a nemest, a legközelebbi falu főterére vonszolták, ahol ijedt alattvalók gyülekezete figyelt tátott szájjal. Katsa utasította a katonákat, hogy térdeltessék le a férfit. Egyetlen mozdulattal eltörte a nyakát. Nem volt vér; nem volt más, csak egy pillanatnyi fájdalom. A tömeg nagy része fel sem fogta, mi történt.

Amikor Randa megtudta, Katsa hogyan hajtotta végre a megbízást, dühös lett; elég dühös ahhoz, hogy behívassa őt a trónterembe. Emelvényen álló székéről nézett le rá, pillantása kék és kemény, mosolya pusztán fogvicsorítás.

– Mi értelme egy nyilvános kivégzésnek – csikorogta –, ha a közönség elmulasztja azt a részt, amikor az illető meghal? Már látom, hogy amikor parancsot adok neked, figyelembe kell vennem a csökent szellemi képességedet is.

Az eset után a király parancsai részletekbe menően pontosan előírták, hogy mennyi vért kellett ontania, mennyi fájdalmat kellett okoznia, és mennyi időn keresztül. Nem volt kibúvó az akarata alól. Minél nagyobb gyakorlatot szerzett Katsa, annál jobb végrehajtó lett belőle. Randa pedig megkapta, amit akart, mivel Katsa hírneve futótűzként terjedt. Mindenki tudta, mi vár azokra, akik szembe-szegülnek Randa királlyal, Közteföldre urával.

Idővel Katsa meg is feledkezett az ellenszegülésről. El sem tudta volna képzelni.

A SOK UTAZÁS SORÁN, ami Randa megbízásainak teljesítésével járt, Oll továbbadta a kislánynak azokat a híreket, amiket Randa kémei gyűjtöttek a többi királyságból. Fiatal lányokról, akik eltűntek egy kelteföldi faluból, majd hetekkel később egy nyugtáföldi bordélyházban bukkantak fel. Arról a férfiről, akit a testvére tolvajlásáért

büntetésből egy északföldi kazamatába zártak, mivel a testvére meghalt, és valakit meg kellett büntetni. Arról az adóról, amit Nyugtafölde királya jónak látott Keltefölde falvaira kivetni – Nyugtafölde katonái pedig úgy tartották helyesnek, hogy ezt az adót kelteföldi falusiak lemészárlásával és a zsebeik kiürítésével gyűjtsék be.

Randa kémei minden ilyen hírt jelentettek a királyuknak, de Randa egyikről sem vett tudomást. Viszont fülébe jutott, hogy egy közteföldi földesúr elrejtette termésének nagyobbik részét, hogy kevesebb dézsmát fizessen, mint ami járna. Ez már érdekes hír; ez már Közteföldre vonatkozik. Randa elküldte Katsát, hogy hasítsa szét a földesúr koponyáját.

Katsa nem tudta, honnan jött az ötlet, de amint felbukkant a fejében, gyökeret is vert benne: vajon mire lehet képes, ha saját akaratából, Randa fennhatóságán kívül cselekszik? Ezen töprengett, ez kötötte le a figyelmét, miközben Randa kedvéért a királlyal szembeszegülők ujját törte és karját csavarta ki. És minél többet töprengett rajta, annál sürgetőbbé vált, míg csak úgy nem érezte, hogy izzó parázsként égeti és szinte elemésztí a keserű düh, ha továbbra is tétlen marad.

Tizenhat éves volt, amikor az ötletét megosztotta Raffinnal.

– Talán megvalósítható – felelte neki Raffin. – Segítek neked, természetesen.

Katsa ezután Ollhoz fordult. Oll kételkedett, még meg is ijedt. Ahhoz volt szokva, hogy Randának szállítson információt, azután Randa majd eldönti, mit kezd vele. De végül szép lassan beleegyezett, miután megértette, hogy Katsa mindenképpen eltökélte magát, akár csatlakozik hozzá, akár nem, és miután meggyőzte magát, hogy semmi kára nem származik a királynak abból, ha nem tud kémfőnöke minden egyestéről.

A legelső küldetésén Katsa elfogott egy csapat éjszakai fosztogatót, akiket a kelteföldi király küldött saját népére, és a hegyekbe űzte őket. Ez volt egész addigi életének a legboldogabb és legmámorítóbb pillanata.

Ezután Katsa és Oll kiszabadított néhány nyugtáföldi fiút, akiket rabszolgaként dolgoztattak Északföldre egyik vasércbányájában. Egy-két további kaland, és küldetéseik híre elkezdett hasznos csatornákon csordogálni. Oll kémtársai közül néhányan csatlakoztak az ügryhöz, és egy-két főnemes is Randa udvarából, mint Giddon. Oll felesége, Bertol és más kastélybeli hölgyek is melléjük álltak. Rendszeres találkozókat tartottak félreeső szobákban, amiket a kaland, a szabadság veszélyének a légköre lengett körül. Olyan volt, mint valami játék, Katsa néha úgy érezte: túl csodálatos ahhoz, hogy igaz legyen. Pedig igaz volt. Nem csak beszéltek az ellenállásról; terveket készítettek, és végre is hajtották azokat.

Idővel értelemszerűen szövetségeseket vonzottak az udvaron kívülről is. Randának azokat a jó szándékú határ menti földbirtokosait, akik belefáradtak, hogy ölbe tett kézzel üljenek, míg a szomszédos falvakat fosztogatják. Főnemeseket és kémeiket a többi királyságból. És apránként a népet – fogadósokat, kovácsokat, parasztokat. Mindenki belefáradt a királyok aljasságaiba. Mindenki hajlandó volt vállalni némi kockázatot, hogy enyhítse a hatalomvágyuk, zűrzavaros uralkodásuk és törvénytíprásuk okozta károkat.

Aznap éjjel táborukban a kelteföldi határ mentén Katsa teljesen ébren nézte az eget, és arra gondolt, milyen szerteágazó lett a Tanács hálózata, milyen gyorsan terjedt, akár a kúszónövény Randa erdeiben.

Mostanra már messze túlnőtt rajta. A Tanács nevében olyan helyeken hajtottak végre küldetéseket, ahol sohasem járt, ahol nem

tudta felügyelni azokat. Az egész vállalkozás veszélyessé vált. Egyetlen figyelmetlen szó valamelyik fogadós gyerekétől, egyetlen szerencsétlen találkozás valahol két ember közt, akiket sohasem látott, és minden összeomlik. A küldetései véget érnének, erről Randa gondoskodna. Ő pedig ismét nem lenne más, mint a király vérebe.

Nem kellett volna megbíznia a különös lienidben.

Katsa összefonta karját a mellkasa előtt, és a csillagokat bámulta. Szeretett volna lóra pattanni, és körbeszáguldani a hegyeket. Az lecsillapítaná az elméjét, kifárasztaná. De a lovát is kifárasztaná, és nem hagyhatja egyedül Ollt és Giddont. Az ember különben sem csinál ilyesmit. Ez nem normális.

Bosszúsan fújtatott, aztán fülelt, hogy meggyőződjön róla, senki nem ébredt fel. Normális! Hát ő aztán nem az. Ő garabonc, aki lány léteére mindenki másnál jobban tud ölni; a király hóhérja. Ő ugyan nem kért a Randa által kiszemelt férjekből, pedig kétségtelenül jóképű és előzékeny férfiak voltak. A gondolatától is visszaretten, hogy kisbaba csüngjön a mellén, vagy kapaszkodjon a szoknyájába.

Ő nem olyan, mint mások.

Ha a Tanácsra fény derül, elmenekül valahová, ahol nem találnak rá. Lienidbe vagy Hegyvízföldre. Egy barlangban él majd, az erdőben. Mindenkit megöl, aki rátalál és felismeri.

Életének egy kis szelete fölött uralmat szerzett, és erről többé nem hajlandó lemondani.

Muszáj aludnia.

Aludj, Katsa, utasította magát. Aludnod kell, hogy erős maradj.

Hirtelen végigsöpört rajta a fáradtság, és elaludt.

———— 4. Fejezet ————

ásnap reggel szokásos ruháikat öltötték magukra, Giddon közteföldi főnemeshez illő utazóruháját, Oll pedig kapitányi egyenruháját. Katsa kék tunikát vett fel, amit Randa udvarának jellegzetes narancs selyme szegélyezett, és a hozzá való nadrágot, amit Randa megbízásai során szokott viselni. A király csak azért egyezett bele ebbe a viseletbe, mert Katsa lovaglás közben teljesen tönkretette a ruháit. Randa nem tartotta helyénvalónak, hogy garabonc hóhérja szakadt és sáros szoknyában osztogassa a büntetést. Az méltatlan lenne hozzá.

Kelteföldén egy határ menti földbirtokos nemest kellett meglátogatniuk, aki megállapodást kötött a királlyal, hogy Köztefölde déli erdeiből fát vásárol. Kifizette a megszabott díjat, de aztán több fát vágott ki, mint amiben megegyeztek. Randa azt akarta, hogy fizesse meg a megállapodáson felül kivágott fát, és hogy megbűnhődjön, amiért az engedélye nélkül változtatott az egyezsége.

– Előre figyelmeztetek mindkettőtöket – fordult hozzájuk Oll, miközben összeszedték a holmijukat –, hogy ennek a nemesnek van egy garabonc gondolatolvasó lánya.

– Miért kellene erre figyelmeztetned minket? – kérdezte Katsa. – Nem Tusek udvarában van a lánya?

– Tusek király hazaküldte az apjához.

Katsa nagyot rántott a szíjakon, amikről a nyeregtáskája lógott.

– A lovat akarod lerántani, Katsa – kérdezte Giddon –, vagy a nyeregtáskád szíját elszakítani?

Katsa haragos pillantást vetett rá.

– Azt senki sem mondta, hogy gondolatolvasóval lesz dolgunk!

– Most mondom, Úrnőm – felelte Oll –, de semmi ok az aggodalomra. Még csak gyermek, többnyire mindenféle sületlenséggel áll elő.

– Miért, mi a baj vele?

– Az a baj vele, hogy amit mond, legtöbbször értelmetlen. Vagy haszontalan, jelentéktelen. Rögtön kikotyog mindent, amit lát. Nem tud magán uralkodni, Tuseket csak idegesíti, úgyhogy hazaküldte, Úrnőm. Azt üzente az apjának, hogy akkor küldje vissza, ha majd hasznát lehet venni.

Kelteföldén, ahogy a legtöbb királyságban, a garaboncokat törvény szerint a király szolgálatába bocsátották. Azt a gyermeket, akinek a szeme két különböző színt öltött hetekkel, hónapokkal vagy nagyon ritkán évekkal a születése után, a királyi udvarba küldték, és az ottani dajkák nevelték fel őket. Ha garabonciája hasznosnak bizonyult a király számára, a gyermek az ő szolgálatában maradt. Ha nem, hazaküldték. Az udvar sűrű bocsánatkérései kíséretében, persze, mert a családoknak nagyon nehéz volt bármit is kezdeni a garaboncokkal. Különösen azokkal, akiknek olyan haszontalan garabonciája volt, mint a fára mászás vagy hogy lehetetlenül hosszú ideig vissza tudta tartani a lélegzetét, esetleg visszafelé tudott beszélni. Az ilyen gyerek talán jól elboldogul egy birtokon, dolgozgat a földeken, ahol senki nem látja, vagy nem tud a létezéséről. De ha a király egy fogadás vagy boltos családjába küld haza egy garaboncot,

olyan városba, ahol nem az övék az egyetlen fogadó vagy bolt, azt mindenképpen megsínyli az üzlet. Az teljesen mindegy, hogy az ilyen gyermeknek milyen garabonciája van. Az emberek, ha tehetik, elkerülik azokat a helyeket, ahol olyan furcsa szerzettel akadhatnak össze, akinek különböző színű a két szeme.

– Tusek bolond, ha nem tart maga mellett egy gondolatolvasót – vélte Giddon –, csak mert még nem veszi hasznát. A gondolatolvasók túl veszélyesek. Mi van, ha valaki más befolyása alá kerül?

Giddonnak persze igaza volt. Egy gondolatolvasó szinte mindig értékes a király számára, akármilyen legyen is egyébiránt. Azt viszont Katsa nem tudta megérteni, miért tartaná őket bárki is maga mellett. Randa főszakácsa garabonc volt, s az egyik lódoktora, a borásza és az egyik udvari táncosa is. Volt egy zsonglóre, aki akár mennyi tárgyat a levegőben tudott tartani anélkül, hogy leejtette volna őket. Számos katonája garabonc kardvívó volt, bár egy sem ért fel Katsával. Udvartartásának egyik tagja képes volt megjósolni a következő évi termés minőségét. Volt egy nő a szolgálatában, aki ragyogóan értett a számokhoz; az egyetlen nő a hét királyságban, aki királyi kincstárban dolgozott.

Egyik embere meg tudta mondani, milyen kedve van valakinek, ha megérintette az illetőt. Ő volt az egyetlen garabonc Randa udvarában, akitől Katsa undorodott; Randán kívül az egyetlen személy az udvarban, akit kifejezetten került.

– Tusektől az ostoba viselkedés soha nem különösebben meglepő, Nagyuram – felelte Oll.

– Milyen fajta gondolatolvasó az a lány? – kérdezte Katsa.

– Senki nem tudja biztosan, Úrnóm. Olyan kiforratlan még! És tudod, milyenek a gondolatolvasók, a képességük mindig változik, nagyon nehéz pontosan meghatározni. Felnőttkorukra még ki sem

teljesedik. De úgy tűnik, mintha ő a vágyakat érzékelné. Tudja, mit akarnak mások.

– Akkor tudni fogja, hogy eszméletlenre akarom verni, ha csak egy pillantást is vet rám – súgta Katsa a lova sörényébe. Nem a társai fülének szánta, hogy aztán kiforgassák a szavait, és viccet csinálnak belőle. – Van még valami más, amit tudnom kell erről a földbirtokosról? – kérdezte hangosan, miközben belelépett a kengyelbe. – Nincsen véletlenül százfős testőrsége? Vagy nem védi idomított medve? Vagy valami más, amit elfelejtettél megemlíteni?

– Nem kell gúnyolódnod, Úrnőm – mosolygott Oll.

– A társaságod ma reggel éppen olyan kellemes, mint mindig, Katsa – tette hozzá Giddon.

Katsa megsarkantyúzta a lovát. Nem volt kíváncsi Giddon nevető arcára.

A NEMES BIRTOKA hullámzó pázsittal borított hegy csúcsán helyezkedett el, szürke kőfalak ölelésében. A férfi, aki bevezette őket a kapun, és gondjaiba vette a lovakat, közölte, hogy az uraság éppen reggelizik. Katsa, Giddon és Oll egyenesen a nagyterembe lépett anélkül, hogy kísérőre vártak volna.

A földesúr udvaronca eléjük vágott, hogy útjukat állja a reggeliző terem előtt. Aztán meglátta Katsát. Megköszörülte a torkát, és kinyitotta a hatalmas ajtókat.

– Néhány küldött Randa király udvarából, Nagyuram – jelentette be őket, majd mögéjük oldalgott, s gazdája válaszát meg sem várva eliszkolt.

Az uraság egy disznóhúsból, tojásból, kenyérből, gyümölcsből és sajtból álló lakoma előtt ült, könyökénél egy szolgálval. Mindkét férfi felnézett a megjelenésükre, és rögtön meg is dermedtek.

A földesúr kezéből kiesett a kanál, és csörömpölve állt meg az asztalon.

– Jó reggelt, Nagyuram! – kezdte Giddon. – Sajnálom, hogy megszakítjuk a reggelidet. Tudod, miért jöttünk?

A házigazda mintha nem találta volna a hangját.

– A leghalványabb fogalmam sincs – felelte, s kezét a torkához kapta.

– Nincs? Talán Katsa úrnő segíthet felidézni – folytatta Giddon.
– Úrnóm?

Katsa előrelépett.

– Jól van, jól van – állt fel a férfi. Lábával meglökte az asztalt, amittől felborult egy pohár. Magas volt és széles vállú, még Giddonnál és Ollnál is jobban nagyobb termetű. Most esetenek látszott csapkodó kezeivel és ide-oda rebbenő tekintetével, ami mindig elkerülte Katsát. Egy darabka tojás tapadt a szakállára. Milyen ostoba helyzet, hogy egy ekkora ember ilyen rémülten viselkedjen! Katsa vigyázott, hogy arca kifejezéstelen legyen, hogy senki se vegye észre, mennyire gyűlöli ezt.

– Á, szóval eszedbe jutott, igaz? – állapította meg Giddon –. Rájöttél, miért vagyunk itt?

– Úgy hiszem, pénzzel tartozom nektek – felelte a nemes. – Felteszem, az adósságot jöttetek behajtani.

– Nagyon jó! – Giddon mintha egy gyermekhez beszélt volna.
– És miért tartozol nekünk pénzzel? Hány hektár fáról is szólt az egyezség? Kisegítenél, kapitány?

– Húsz hektárról, Nagyuram – válaszolta Oll.

– És hány hektárt vágatott ki a földesúr, kapitány?

– Huszonhárom hektárt, Nagyuram – felelte Oll.

– Huszonhárom hektárt! – kiáltott fel Giddon. – Az elég nagy különbség, egyetértesz velem?

– Borzasztó tévedés történt. – A férfi mosolya kényszeredettre sikerült. – Nem tudtuk, hogy olyan sokra van szükségünk. Természetesen azonnal kifizetem. Csak nevezzék meg az árat!

– Nem kis kényelmetlenséget okoztál Randa királynak – rótt meg Giddon. – Háromhektárral megtizedelted az erdejét. A király erdei nem végtelenek.

– Nem. Persze, hogy nem. Borzasztó tévedés történt.

– Nekünk napokig kellett utaznunk, hogy elrendezzük ezt az ügyet – folytatta Giddon. – A királynak óriási kellemetlenséget okoz, hogy távol vagyunk az udvartól.

– Hogyne – értett egyet a földesúr. – Természetesen.

– Azt hiszem, ha megdupláznád az eredeti összeget, azzal enyhíthetnéd a királynak okozott kellemetlenséget.

A birtokos megnyalta az ajkát.

– Megduplázzam az eredeti összeget? Igen, ez méltányosnak tűnik.

Giddon elmosolyodott.

– Nagyon jó. Akkor a szolgád elvezethet bennünket a kincstárba.

– Természetesen. – A földesúr intett a szolgájának. – Gyorsan, fiam. Gyorsan!

– Katsa úrnő – tette hozzá Giddon, ahogy Ollal az ajtó felé fordult –, kérlek, maradj itt! Szórakoztasd el egy kicsit az uraságot!

A szolga kivezette Giddont és Ollt a teremből. A nagy ajtó becsukódott mögöttük. Katsa és a nemes egyedül maradt.

Katsa a férfira meredt, aki nehezen lélegzett, arca elsápadt. Szeme kerülte Katsát. Úgy nézett ki, mint aki rögtön összeesik.

– Ülj le! – szólalt meg a lány. A birtok ura lerogyott a székére, és halkan felnyögött.

– Nézz rám! – folytatta Katsa. A férfi tekintete az arcára villant, aztán lecsúszott a kezére. Randa áldozatai mindig a kezét nézték, soha nem az arcát. Nem tudták állni a tekintetét. Persze, a csapást a kezétől várták.

Katsa felsóhajtott.

A földesúr kinyitotta a száját, hogy beszéljen, de csak valami károghásféle jött ki rajta.

– Nem hallak – mondta Katsa.

A férfi megköszörülte a torkát.

– Családom van. Családom van, akikről gondoskodnom kell. Tegy, amit akarsz, de könyörgöm, ne ölj meg!

– A családod kedvéért nem akarod, hogy megöljelek?

Egy könnycsepp gördült végig a nemes szakállán.

– És a saját kedvemért. Nem akarok meghalni.

Persze, hogy nem akar meghalni három hektár fa miatt.

– Nem ölok meg valakit, aki három hektár fát ellop a királytól – közölte vele Katsa –, azután pedig drágán megfizet érte arannyal. Az ilyen büntetért inkább kartörés vagy ujjlevágás jár.

Elindult áldozata felé, és kihúzta törét a hüvelyéből. A földesúr nehezen lélegzett, a tányérján lévő tojást és gyümölcsöt bámulta. Katsa azon tűnődött, vajon mindjárt elhánnya-e magát, vagy zokogásban tör ki. De azután a férfi félretolta a tányérját, felborult pocharát és ezüstneműjét. Kinyújtotta a kezét maga előtt az asztalon. Lehajtotta a fejét, és várt.

Katsán hirtelen hullámként söpört végig a fáradtság. Könnyebb volt Randa utasításait követni, amikor a vétkesek könyörögtek vagy sírtak, amikor semmi tiszteletre méltó vonást nem talált bennük.

És Randát nem érdekelték az erdei; csak a pénz és a hatalom. Ráadásul a fák idővel visszanoné. A levágott ujj nem nő vissza.

Visszacúsztatta a törét a hüvelybe. Akkor inkább a karját vagy a lábát töri, talán a kulcsontját, az mindig nagyon fájdalmas. De saját karját ólomnehéznek érezte, lába pedig nem akart mozdulni.

A földesúr remegve levegőt vett, de nem mozdult, nem szólalt meg. Hazug, tolvaj és ostoba.

Katsa valahogy nem tudta rávenni magát, hogy felháborodjon.

Nagyot sóhajtott.

– Elismerem, hogy bátor vagy – jegyezte meg –, bár első látásra nem tűntél annak. – Az asztalhoz ugrott, és lesújtott a halántékára, ahogy Murgon őreivel is tette. A férfi összerogyott, és leesett a székről.

Katsa megfordult, majd kiment a nagy kőből épült csarnokba, hogy ott várja meg Ollt és Giddont, amíg visszatérnek a pénzzel.

A nemes majd fejfájással ébred, de nem lesz más baja. Ha Randa meghallja, mit tett, örjöngeni fog.

De talán nem jut Randa fülébe az eset. Vagy esetleg Katsa a földesurat vádolhatja majd, hogy hazudik, mert meg akarja őrizni a tekintélyét.

Ebben az esetben Randa ragaszkodna hozzá, hogy a jövőben bizonyítékkal együtt térjen vissza. Megaszalódott ujjakkal és lábujjakkal. Hogy aztán ez milyen hírért keltené Katsának...

Nem számított. Ma nem volt ereje hozzá, hogy megkínózzon valakit, aki nem szolgált rá.

Ekkor egy aprócska alak jött botladozva a terembe. Katsa már azelőtt tudta, kicsoda, hogy meglátta volna a kislány szemeit: az egyik sárga, mint az északon növe tök, a másik barna, mint a sár. Ennek

a lánynak tudna fájdalmat okozni; ezt a lányt megkínozná, ha ezzel elkerülhetné, hogy ellopja a gondolatait.

Katsa elkapta a gyermek tekintetét, és lenézett rá. A kislánynak elakadt a lélegzete és hátrált néhány lépést, aztán megfordult és kiszaladt a teremből.

5. Fejezet

ó ütemben haladtak, bár Katsa zsörtölődött az útitársával, hogy nem elég gyorsak.

– Katsa szerint csak vesztegetjük a ló erejét, ha nem nyaktörő iramban vágatunk vele – jegyezte meg Giddon.

– Csak kíváncsi vagyok rá, hogy Raffin megtudott-e valamit a lienid hercegtől.

– Ne aggódj, Úrnöm – nyugtatta meg Oll. – Holnap estére az udvarba érünk, ha az idő ilyen marad.

A JÓ IDŐ EGÉSZ NAP ÉS ÉJSZAKA KITARTOTT, de valamikor hajnal felé felhők takarták el a táboruk felett világító csillagokat. Reggel gyorsan tábort bontottak, és sietve útnak indultak. Alig ügettek be a lovaikat őrző fogadó udvarára, karjukon és arcukon esőcseppek kezdtek kopogni. Épp csak odaértek az istállókhöz, amikor megnyílt az ég, és ömleni kezdett az eső. Száguldó patakok indultak lefelé a környező hegyekből.

Ebből vita kerekedett közöttük.

– Tudunk esőben lovagolni – állította Katsa. Az istállóban álltak, a fogadótól tíz lépésre, ami nem is látszott a vízfüggönyön keresztül.

– Azzal a lovak épségét kockáztatnánk – vetette ellen Giddon. – És a saját életünket. Ne légy buta, Katsa!

– Ez csak víz! – makacskodott a lány.

– Mondd ezt egy fuldoklónak! – vágott vissza Giddon. A nála jóval alacsonyabb Katsára meredt, ő pedig visszameredt rá. Egy tetőrésből esőcsepp fröccsent a lány orrára, amit dühösen letörölt.

– Úrnőm! – szólt közbe Oll. – Nagyuram!

Katsa mély levegőt vett, Oll türelmes arcába nézett, és felkészült a csalódásra.

– Nem tudjuk, mennyi ideig tart a vihar – vélte Oll. – Ha egy napig, jobb, ha nem vágunk neki. Nincs értelme ilyen időben lovagolni... – Feltartotta a kezét, amikor Katsa közbe akart szólni. – A király azt fogja hinni, megőrültünk, nem fogjuk tudni megmagyarázni neki. De talán csak egy óráig tart az egész, akkor pedig csupán annyi időt veszítünk.

Katsa karba fonta a kezét, és kényszerítette magát, hogy nagy levegőt vegyen.

– Ez nem egyórás viharnek néz ki.

– Akkor szólok a fogadósnek, hogy hozzon ennivalót – mondta Oll –, éjszakára pedig készítsen elő nekünk szobákat.

A FOGADÓ EGYIK KÖZTEFÖLDI HEGYI VÁROSKÁHOZ sem feküdt különösebben közel, nyáron mégis tisztességes, kereskedőkből és utazókból álló vendégköre volt. Az egyszerű, négyszögletes épület földszintjén egy konyhát és egy étkezőt alakítottak ki, fölötte két emeleten sorakoztak a szobák. Egyszerűek, de takarosak voltak, épp a célnak megfelelők. Katsa jobb szerette volna, ha nem csapnak nagy hűhót miattuk. De persze a fogadó nem volt hozzászokva, hogy előkelőségeket lásson vendégül, és az egész család felbolydult igyekezetében,

hogy mindennel ellássák a király unokahúgát, főnemesét és kapitányát. Katsa minden tiltakozása ellenére kiköltöztettek egy kereskedőt a szobájából, hogy az övé legyen a legjobb kilátás; ugyan most semmit sem lehetett látni a szobából, de feltételezte, hogy ez a kilátás csak ugyanazokra a hegyekre nyíthat, amiket már napok óta néznek.

Katsa bocsánatot akart kérni a kereskedőtől a kiköltöztetése miatt. Az ebédnél odaküldte hozzá Ollt, hogy a nevében kérjen tőle elnézést. Mikor Oll Katsa asztalára irányította a férfi figyelmét, Katsa felemelte felé a serlegét. Erre a férfi is felemelte a serlegét, s falfehér arccal és tágra nyílt szemmel buzgón bólintott.

– Rémesen fensőbbeségnek tűnsz, amikor Ollt küldöd magad helyett, nagyságos Úrnőm – mosolygott Giddon, miközben ragu-ját ette.

Katsa nem válaszolt. Giddon tökéletesen tisztában volt vele, miért Ollt küldte. Ha a kereskedő hasonlít a legtöbb emberhez, megijedne attól, ha ő maga menne oda hozzá.

A kislány, aki kiszolgálta őket, kínosan félénk volt. Egyetlen szót sem szólt, csak bólintott vagy megrázta a fejét válaszképp a kívánságaikra. A legtöbb emberrel szemben ő mintha képtelen lett volna levenni a tekintetét Katsa arcáról. Még amikor a jóképű nemes, Giddon szólította meg, akkor is Katsára siklott a pillantása.

– A kislány attól fél, meg akarom enni – jegyezte meg Katsa.

– Nem hiszem – vélte Oll. – Az apja a Tanács barátja. Ebben a házban valószínűleg máshogy beszélnek rólad, mint a többiben, Úrnőm.

– Attól még biztosan hallotta a rólam szóló történeteket – felelte Katsa.

– Talán – mondta Oll. – De szerintem inkább elkápráztattad. Giddon nevetett.

– Tényleg káprázatos vagy, Katsa.

Mikor a kislány legközelebb arra jött, Giddon megkérdezte a nevét.

– Lanie – suttogta a gyermek, és tekintete ismét Katsára villant.

– Látod a mi Katsa úrnőnk, Lanie? – kérdezte Giddon.

A kislány bólintott.

– Ijesztőnek tartod az úrnőt? – faggatta tovább Giddon.

A lány beharapta az ajkát, és nem válaszolt.

– Ő soha nem bántana téged – folytatta Giddon. – Érted, amit mondok? De ha valaki más bántani akarna téged, annak Katsa úrnő biztosan jól ellátná a baját.

Katsa letette a villáját, és Giddonra nézett. Nem számított tőle ilyen kedvességre.

– Érted? – kérdezte Giddon a kislányt.

A gyermek bólintott. Katsára sandított.

– Szeretnél kezet rázni velem? – kérdezte Giddon.

A kislány habozott. Azután odahajolt, és kinyújtotta a kezét Katsának. Valami szétáradt Katsában, valami, amit nem igazán tudott megnevezni. Egyfajta szomorú öröm az aprócska teremtmény miatt, aki meg akarja érinteni. Kinyújtotta a kezét, és megfogta a gyermek vékony ujjait.

– Örülök, hogy találkoztunk, Lanie.

Lanie szeme elkerekedett, aztán elengedte Katsa kezét, és beszaladt a konyhába. Oll és Giddon nevetett.

Katsa Giddonhoz fordult.

– Nagyon köszönöm.

– Te meg sem próbálsz eloszlatni az emberevő híredet – válaszolta Giddon. – Ezt te is tudod, Katsa. Nem csoda, hogy nincs több barátod.

Mennyire jellemző ez Giddonra! Mindig is ilyen, ha tesz egy kedves gesztust, utána mindjárt arra használja fel, hogy a jellemét bírálja. Giddonnak az a kedvenc elfoglaltsága, hogy az ő hibáit ostorozza. Ráadásul egyáltalán nem ismeri őt, ha azt hiszi, barátokra vágynak!

Katsa nekilátott az evésnek, és ügyet sem vetett rá, miről beszélget a másik kettő.

AZ ESŐ NEM ÁLLT EL. Giddon és Oll megelégedett azzal, hogy a nagyteremben üljenek, és beszélgessenek a kereskedőkkel és a fogadóssal, de Katsa sikítani szeretett volna a tétlenségétől. Kiment az istállókhöz, de csak megrémített vele egy Lanie-nél valamivel fiatalabb fiút, aki az egyik lóállás mellett állt egy sámlin, s egy lovat tisztogatott. Az ő lovát, vette észre Katsa, ahogy szeme hozzászokott a félhomályhoz.

– Nem akartalak megijeszteni – nyugtatta meg Katsa. – Csak egy helyet keresek, ahol gyakorolhatok.

A fiú lekecmergett a sámliról, és elszaladt. Katsa tehetetlenül legyintett. Legalább most már az övé az egész istálló. Arrébb tolt a szénabálákat, nyergeket és gereblyéket, hogy csináljon némi helyet a karám túlsó végében, és belekezdett egy rúgás- és ütéssorozatba. Pörgött-forgott, miközben figyelte a levegőt, a padlót, az őt körbevevő falakat és a lovakat. Képzletbeli ellenfeleire koncentrált, és elméje végül lecsillapodott.

VACSORÁNÁL OLL ÉS GIDDON érdekes hírekkel várta.

– Murgon király bejelentette, hogy rablás történt az udvarában – közölte Oll. – Három éjszakával ezelőtt.

– Tényleg? – Katsa Oll arcára nézett, aztán Giddonéra. Mindkető úgy nézett, mint a macska, ami sarokba szorította az egeret. – És mit mond, mit raboltak el tőle?

– Csak annyit, hogy valamilyen drága kincset loptak el az udvarból – felelte Oll.

– Nagy egek! – csodálkozott Katsa. – És kit vádolnak a kincs ellopásával?

– Néhányan azt mondják, egy garabonc fiú volt – folytatta Oll –, valami hipnotizőr, aki elaltatta a király őreit.

– Mások egy garabonc férfiről beszélnek, aki akkora volt, mint egy szörnyeteg – vette át a szót Giddon –, egy harcos, aki egymás után legyűrte az őröket. – Kitört belőle a nevetés, mire Oll is elmosolyodott.

– Nahát, milyen érdekes hírek! – jegyezte meg Katsa. Azután reményei szerint ártatlan hangon hozzátette: – Mást nem hallottatok?

– Órákig halogatták, hogy a tolvajok nyomába eredjenek – folytatta Giddon –, mert először azt hitték, az udvarban van a vétkes. Az egyik vendégre gyanakodtak, aki történetesen garabonc harcos. – Lehalkította a hangját. – Hát nem hihetetlen, mekkora szerencsénk van?

Katsa megőrizte a hidegvérét.

– És ő mit mondott, az a garabonc?

– Nyilván semmi értékelhetőt – mondta Giddon. – Azt állította, nem tud semmit az ügyről.

– Mit csináltak vele?

– Fogalmam sincs – felelte Giddon. – De hát garabonc harcos! Kétlem, hogy sok mindent tudtak volna kezdeni vele.

– Mégis, ki az a garabonc? Honnan jött?

– Azt senki sem mondta. – Giddon megbökte Katsát a könyökével. – Katsa, ugyan már! Nem érted a lényegét! Nem számít, ki az

a garabonc. Órákat veszítettek, amíg kikérdezték. Mire máshol kezdtek keresni a tolvajokat, már túl késő volt.

Katsa úgy vélte, hogy ő jobban tudja Giddonnál vagy Ollnál, miért töltött Murgon annyi időt ennek a bizonyos garaboncnak a vallatásával. És azt is, miért ügyelt annyira, hogy ne kerüljön napvilágra a garabonc harcos származása. Murgon nem akarta, hogy bárki is gyanút fogjon, hogy a lopott kincs Teafű volt, s főként, hogy a kazamatában tartotta fogva.

És vajon miért nem mondott semmit Murgonnak a lienid garabonc? Talán őt védte?

Állna már el ez az átkozott eső, hogy visszatérhessenek az udvarba és Raffinhoz!

Katsa ivott egy kortyot, aztán letette az asztalra a kupát.

– Micsoda váratlan szerencse a tolvajoknak!

Giddon elvigyorodott.

– Hát igen.

– Más hírt nem hallottatok?

– A fogadós nővérenek van egy három hónapos csecsemője – mesélte Oll. – Egyik reggel nagy volt a riadalom. Azt hitték, az egyik szeme sötétedni kezdett, de csak a fény tréfálta meg őket.

– Hát ez rendkívül érdekes – öntött mártást Katsa a húsrá.

– Hegyvízföldre királynéja rettenetesen bánkódik Teafű herceg miatt – újságolta Giddon. – Egy odavalósi kereskedő mesélte.

– Hallottam, hogy nem eszik – felelte Katsa. Elég nagy butaság így gyászolni valakit, gondolta.

– Ez nem minden – folytatta Giddon. – A lányával együtt bezárkózott a lakosztályába. A szobalányán kívül senkit nem enged be, még Lekk királyt sem.

Ez már nemcsak butaságnak tűnt, hanem különösnek is.

– Azt megengedi, hogy a lánya egyen?

– A szobalány visz nekik ételt – mondta Giddon. – De nem hagyják el a lakosztályt. Azt mondják, a király nagyon türelmes vele.

– Majd jobb belátásra tér – vélte Oll. – Soha nem lehet tudni, kire hogyan hat a bánat. Majd jobb belátásra tér, amikor megkerül az apja.

A Tanács az öreg herceg biztonsága érdekében rejtegetni fogja őt, amíg ki nem derül, miért rabolták el. De talán üzenhetnének Hegyvízföldre királynéjának, hogy enyhítsék különös bánatát? Katsa elhatározta, hogy átgondolja. Majd felveti Giddonnak és Ollnak, amikor biztonságos körülmények között tudnak beszélni.

– A királyné lienid – jegyezte meg Giddon. – Mindenki tudja, hogy a lienid furcsa nép.

– Nekem mindenesetre nagyon különösnek tűnik – tűnődött Katsa. Ő soha nem érzett bánatot, vagy ha mégis, nem emlékezett rá. Az édesanyja, Randa nővére, lázban halt meg, mielőtt Katsa szemének színe kialakult volna, ugyanabban a lázban, ami Raffin édesanyját, Randa királynőjét is elvitte. Édesapját, egy észak-közteföldi határ menti földbirtokost egy rablóhadjárat során ölték meg. Nyugtaföldi portyázók támadtak rá egy északföldi falura. Nem az ő felelőssége volt, de védelmébe vette szomszédait, és közben meggyilkolták. Katsa akkor még beszélni sem tudott. Nem emlékezett az apjára.

Nem hitte, hogy bánkódna a nagybátyja után, ha az meghalna. Giddonra pillantott. Nem szerette volna elveszíteni a fiút, de nem hitte, hogy gyászolna miatta. Oll más volt. Ollt meggyászolná. És a komornáját, Heldát. És Raffint. Raffin elvesztése jobban fájna neki, mint ha levágnák egy ujját, vagy kitörne a karja, vagy ha kést szúrának az oldalába.

De nem zárkózna be a szobájába. Elmenne, felkutatná a tettest, és miután megtalálta, olyan fájdalmat okozna neki, amelyet még soha senki nem érzett.

Giddon éppen őhöz szólt, de Katsa nem figyelt rá. Megpróbálta összeszedni magát.

– Mit mondtál?

– Azt mondtam, álmodozó úrnőm, hogy úgy látom, kezd kitisztulni az ég. Hajnalban indulhatunk, ha óhajtod.

Még az éjszaka beállta előtt visszaérnek az udvarba. Katsa gyorsan befejezte a vacsoráját, és felrohant a szobájába, hogy összepakoljon.

GRACELING

A garabonc

Katsa garabonc egyike azoknak a ritka és fura szerzeteknek, akik különös képességgel születtek. Az ő rendkívüli tehetsége a küzdelemben, a halálosztásban mutatkozott meg; nyolcéves kora óta tudja, hogy akár puszta kézzel is képes embert ölni. A király unokahúgaként kiváltságos életet élhetne, de garabonciája miatt kénytelen a király erőszakos megbízásait teljesíteni.

Amikor találkozik a szintén garabonciás harcos Pongor herceggel, Katsa még nem sejtí, hogy élete fordulóponthoz ért.

Nem számít arra, hogy Pongor a barátja lesz.

Nem számít arra, hogy megtudja az igazságot a saját garabonciájáról - a legkevésbé pedig arra, hogy egy távoli földön lappangó, rettenetes titok közelébe kerül...

*A garabonc, ez a modern lányregény, újfajta módon mesél arról, hogyan válik egy kamaszlány minden szempontból önmaga urává, hogyan érik független és felelős nővé, miközben olyan lélegzetelállító szerelemről olvashatunk benne, amely kétségkívül felveszi a versenyt az *Alkonyattal*.*

Tizennégy éves kortól ajánljuk!

3 999 Ft

9 789632 453804

Vörös pöttyös könyvek

élményt keresőknek – pont neked

m á g i k u s